

SIELOVADA

NEIŠMOKTOS KAPELIONŲ PAMOKOS

Lietuvos kariuomenės Ordinariatas buvo įsteigtas 2000 m. rudenį Vatikano Vyskupų kongregacijos dekretu Christi discipuli, o Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis buvo paskirtas kariuomenės vyskupu. 2001 metų spalio 13 d. Šventojo Sosto Vyskupų kongregacija patvirtino Lietuvos Respublikos kariuomenės Ordinariato statutą. Naujuoju vyriausiuoju kapelionu buvo paskirtas kunigas Juozas Gražulis. Jau 2003 metais Ordinariate dirbo 16 kunigų, dabar kariuomenėje tarnauja trylika kapelionų, netrukus bus priimtas dar vienas.

Suteikus karininkų antpečius, gana jauni kunigai netruko įsilieti į karių gyvenimą, tapti karių draugais ir patarėjais, vadų pagalbininkais, be kurių šiandien ir nebeįsivaizduojame Lietuvos kariuomenės. Per prabėgusius devynerius metus Ordinariatas tobulino savo struktūrą ir veiklą, kūrė naujas tradicijas, ieškojo abipusių santykių su kariais. Tačiau šių metų pavasario įvykiai, kuriuos labai kruopščiai aprašinėjo vienas Lietuvos dienraščių, buvo tarsi paskutinis lašas, parodęs, kad gana savarankiškoje karo kapelionų bendruomenėje yra gal ir įsisenėjusių ligų, kurias teks diagnozuoti ir gydyti.

Nelengva pradžia

Prieš keletą metų į darbą kibę jauni dvasininkai tryško entuziazmu. Kariuomenė, kurioje atsivėrė veiklos su jaunais žmonėmis perspektyvos, jiems tapo antraisiais namais. Į juokais užduodamą klausimą – kas esą: kariškiai ar kunigai – dauguma didžiudamiesi atsakydavo tapę tikrais kariais. Džiaugėsi ir kapitonų antpečiais, suteiktais visiems be išimties kapelionams. Pratybos miškuose, pelkėse, laukuose – retai kada nepamatydavai optimistiškai nusiteikusių dvasininko, vilkinčio lauko uniforma. Jaunųjų kapelionų pradžia buvo nelengva – į juos skeptiškai žvelgė dauguma dalinių vadų, karininkų, seržantų. Prisiminkime 1999–2000 metus, juk daugelis žmonių buvo paveikti ateistinio įšalo, nuosekliai skiepyto sovietmečiu. Ne vienam karininkui ar eiliniui kariui kildavo klausimas, ką gi kariuomenėje gali veikti kunigas. Tačiau kapelionai nenuleido rankų – nuoširdumu, darbštumu ir atsidavimu savo dvasinei tarnystei ilgainiui įrodė esą reikalingi, pelnė aplinkinių pagarbą. Vadai įvertino savo padėjėjus už geros psichologinės atmosferos kūrimą, kariai – už pastangas palengvinti tarnybos našta, jų teisių gynimą ar tiesiog už išstartą nuoširdų

žodį ar patarimą. Didžiulis moralinis autoritetas ir pasitikėjimo kreditas, kuriuo karo kapelionus apdovanojo kariai, padėjo jiems įsitvirtinti krašto apsaugos sistemoje. Metams bėgant dvasininkų kolektyvas garsėjo ir patyrusiais, daugelio gerbiamais kunigais. Kai kurie iš jų buvo paskirti vyresniaisiais kapelionais: Ruklos mokomojo pulko kapelionas Arnoldas Valkauskas, Karinių oro pajėgų – Virginijus Veilentas, laivyno – Romualdas Ramašauskas, Karo akademijos – Remigijus Butkevičius.

Pradėjo byrėti šeimos pamatai

Ir vis dėlto, kada Ordinariate pradėjo bręsti nesutarimai? Galima spėti, kad kai kuriems suteikti majorų antpečiai tapo pirmuoju netiesioginiu skilimo pranašu. Nereikia atmesti ir vyresniųjų titulo svarbos... Kariuomenėje, kuri paremta karjeros ir karinių laipsnių kėlimo principais, valdžios ir įtakos pagundai, matyt, neatsispyrė ir kunigai. Postas daugumai iš mūsų simbolizuoja ir žmogaus nuopelnus, ir jo karjeros sėkmę, ir pagaliau kitų pagarbą. Panašu, kad pakliuvę į šią sistemą kai kurie kunigai, kurių misija – tarnystė Dievui ir Evangelijos skleidimas, tiesiog susipainiojo dangiškuose ir žemiškuose reikaluose. Matyt, ilgainiui karjera kai kuriems vyresniesiems kapelionams tapo vienu iš aktualiausių tarnybos klausimų – netgi dėl pareigybių įvardijimo (KOP, KJP ar dar kokių pajėgų) kildavo batalijų. Tai viena iš priežasčių, dėl kurios iš pradžių draugiškos karo kapelionų šeimos pamatai ėmė skylinėti. Neapsieita ir be Ordinariato vadovo klaidų – kai kurios susijusios su vienpusiškai ir slapta priimamais Ordinariato vadovybės sprendimais. Taigi pamažu kaupėsi apmaudas, ambicijų patenkinimo poreikis, nusivylimas, kita vertus, reikėjo naujų impulsų ir idėjų, norint žengti koją kojon paskui dinamiškai besikeičiančius kariuomenės poreikius.

Jaunesnieji kapelionai neslėpė nusivylimo ir stengėsi būti kuo mažiau matomi, kad netaptų intrigų aukomis. Tradicija per susitikimus įrašinėti pokalbius gimė ne iš gero gyvenimo – kapelionai bijojo būti apšaukti kokiais nors vardais ar apkaltinti ne taip ką nors pasakę. Dėl susidariusios atmosferos atsakomybę turėtų prisiimti ir tuometinis vyr. kapelionas J. Gražulis, ir tie, kurie nenorėjo gilintis į kylančias Ordinariato vidaus problemas. Nenuostabu, kad

naujojo vyriausiojo kapeliono, kuris suvienytų, atgaivintų ankstesnę bendrystės dvasią, laukė visi karo kapelionai. Ne mažesnių lūkesčių turėjo ir kariuomenės atstovai.

Ordinaro pasirinkimas

Ir štai kovo pabaigoje Lietuvos kariuomenės ordinaras Jo Ekscelencija vyskupas Eugenijus Bartulis pasirašė dekretą, kuriuo naujuoju vyriausiuoju kapelionu paskyrė mjr. Saulių Kasmauską. Toks sprendimas nustebino ne vieną – kariškiai spėjo, kodėl pasirinktas ne kuris nors vyresnysis, autoritetingas, o jaunas, ypačtingai nepasižymėjęs kapelionas?.. Atvirai savo

Mjr. S. Kasmauskui dėl naujojo posto teko iškęsti purvo ir šmeižto laviną.

pasipiktinimą ir nepasitenkinimą reiškė kai kurie vyresnieji kapelionai galbūt net sulaukė supratimo ir moralinio palaikymo dėl, rodos, įprastos kariuomenėje situacijos – vėl vadu paskirtas ne pats geriausias. Ką gi, situacija susiklostė labai

žemiška, bet ar galima buvo rasti ne tokią žemišką išeiť? Pasinaudoję šia skolos nominacija, „nuskriaustieji“ iš esmės galėjo užversti naująjį vadovą savo puikiais pasiūlymais ir spausti vyriausiąjį imtis esminių pertvarkų ir naujų planų įgyvendinimo. Kažin ar naujasis vyriausiasis kapelionas būtų tam prieštaravęs ir slopinęs iniciatyvą, galbūt kaip tik būtų dėkingas savo kolegoms už paramą ir pagalbą.

Tačiau nueita paprasčiausiu ir Lietuvoje gana įprastu keliu. Vėlesni įvykiai kardinaliai pakeitė net ir iš pradžių vyskupo sprendimu abejojusią pasauliečių nuomonę. Straipsnis, pasirodęs viename Lietuvos dienraščių, šokiravo daugelį kariškių. Kariai suprato, kad straipsnyje išdėstytos kariuomenės kapelionų mintys. Beliko tik stebėtis, kodėl būtent tokį nesutarimo sprendimo būdą pasirinko dvasininkai. Ar tikrai tik žiniasklaida Lietuvoje tebėra paskutinė instancija, kur galima spręsti problemas?

Pasak Karo medicinos tarnybos viršininko plk. Kęstučio Kuršelio, atvejo, kai toks purvo srautas išpilamas ant savų, kaip tai padarė kapelionai, jis nepamena nuo sovietmečio laikų. „Tiesiog šlykštu“, – nerinko žodžių ir Karaliaus Mindaugo štabo karininkai, stebėdamiesi dvasininkų intrigomis.

Panašu, kad šiuo atveju naujam vyriausiajam kapelionui nepasisekė tik dėl to, kad aukštos pareigos patikėtos būtent jam. Ir ne jo asmenybė čia svarbi. Kokiais purvais neįtinkantį kitą kandidatą būtų aptaškę kolegos – nežinome.

Vyriausiojo „nuodėmės“

Plk. K. Kuršelis neslėpė, kad iš tiesų tai, kas vyksta Ordinarie, jį šokiravo – kaip galima taip žeminti savo kolegą? Plk. K. Kuršelis pasakojo, kad kunigą S. Kasmauską prisimena nuo 1999 m., kai jis pradėjo eiti kapeliono pareigas, dar net neįsikūrus Ordinaro institucijai. Vadas sakė, kad kapelionas buvo jaunas, labai kuklus, mandagus, linkęs į teologinę teoretinę veiklą žmogus. Jis ruošdavosi paskaitoms, stengėsi suprasti, kaip reikia dirbti kariuomenėje ir su kariais. Jo pareigos buvo naujos, nebuvo jokių nuostatų ar instrukcijų, reikėjo pačiam perprasti karinės bendruomenės mentalitetą, išsiaiškinti jos santykį su religija. Žinoma, kad iš pradžių ne visi kariai suprato kapeliono paskaitas, nevienodai vertino jo darbą. Kai plk. K. Kuršelis sutiko S. Kasmauską Puskarininkų mokykloje 2005 m., kapelionas buvo labai pasikeitęs, daug ko išmo-

kęs, subrendęs. Tačiau liko toks pat nuoširdus, malonus, mandagus. Jis stengėsi kartu su dalinio vadovybe palaikyti karių moralę, gerą tarnybos atmosferą, nebuvo jokio preteksto, dėl kurio vadas būtų galėjęs būti nepatenkintas kapeliono tarnyba ar sulaukti nusiskundimų iš karių. Puskarininkių mokyklos vadas teigia, kad ir jis tikrai negali nieko neigiamo pasakyti apie S. Kasmausko tarnybą. Atvirkščiai, jis išsiskyrė iš kitų karių tuo, kad nepalaikė draugijos prie alaus bokalo, nesisvaidė pigiais, nešvankiais juokeliais.

Plk. K. Kuršelis puikiai prisimena, kaip 2005-aisiais į jo vadovaujamą Puskarininkių mokyklą tirti skundo dėl S. Kasmausko atvyko vyriausiasis kariuomenės kapelionas Juozas Gražulis ir LDK Vytenio bataliono kapelionas Edvardas Baniulis. Į aktų salę susirinkę seržantai mūru stojo už kapelioną. Vadas sakė, kad po susitikimo pas jį užėję J. Gražulis ir E. Baniulis buvo sudirgę ir nepatenkinti. Vadas tą kartą pasakęs vyr. kapelionui, jog jis tikrai negali nežinia dėl kokių priežasčių peikti žmogaus, kurį jau seniai pažįsta ir mato gerą jo tarnybą. Jokių tarnybinio tyrimo dokumentų ar kitokių raštų nei tada, nei vėliau vadui nebuvo pateikta. Pasak pulkininko, tikrintojams teko grįžti nieko nepešusiems.

Nuspręsti, ar tyrimas, kurį tuomet ketino atlikti kapeliono kolegos, buvo pagrįstas, dabar nelengva. Jaunojo kunigo bendravimo su kariais problemos – tokia buvo oficiali priežastis. Taigi atsukime laiką dar truputį atgal. Kalbamės su kpt. Artūru Jankūnu, dabar tarnaujančiu Danijos divizijos štabe, o 2005 m. pradžioje buvusiu BALTSQN 11 vadu. „Tuo metu misijoje tarnavo KASP kuopa iš 99 karių, sudaryta iš trijų rinktinių, labai skirtingo amžiaus ir skirtingų sričių savanorių“, – prisimena kapitonas. S. Kasmauskas buvo paskirtas misijos kapelionu. Vadas jį apibūdino kaip labai ramų, pakantų, išklausančią ir taikaus sambūvio siekiantį žmogų. Savo charakterio ramumu ir nuoseklia dvasinių vertybių atsvara kapelionas padėdavęs jam, kaip kuopos vadui, suvaldyti įvairias karių nuotaikas ir emocijas. Kai karštesnio būdo kariai savanoriai stengdavosi kokių nors būdu patraukti kapelioną į savo pusę, šis išlikdavęs neutralus. Kapelionas stengdavosi suderinti skirtingas nuomones ir interesus. Kpt. A. Jankūnas sakė, kad pagal kapeliono būdą jį būtų galima priskirti prie uždaresnio charakterio, ne iš karto ir nelabai lengvai bendraujančio žmogaus, tačiau per pusmečio misijos laikotarpį vadas pastebėjo teigiamų kapeliono pasikeitimų ir tai labai vertino. Misija Kosove pasitarnavo kapelionui ugdant charakterį ir tobulinant bendravimo

su kariais įgūdžius. Kita bėda, kad iš religinės aplinkos atėjęs kunigas nevengė išsakyti pastabų kariaus dėl netinkamo elgesio, jaunos vyrus erzino kunigo pamokslavimas ir moralizavimas, kai kurie atvirai reiškė nepasitenkinimą. Buvo karių (viršilių, seržantų), ypač vyresnio amžiaus (savanoriai buvo 19–45 m. amžiaus), kurie mėgindavo pašiepti kapelioną, esą koks jis vyras, jei negeria alaus, nesišavi erotiniais filmais.

Po misijos į kpt. A. Jankūną, kaip buvusį kuopos vadą, kreipėsi ir buvo susitikę vyr. kapelionas J. Gražulis ir kapelionas E. Baniulis. A. Jankūnas sakė, kad jie labai domėjosi S. Kasmausko tarnyba ir jautėsi pastangos išgauti kokį nors neigiamą S. Kasmausko vertinimą. A. Jankūnas sakė, kad J. Gražulis lyg ir buvo atsivežęs kažkokius popierius, panašius į karo tarnybos karininko atestato lentelę, tačiau konkrečiai apie kokį nors tarnybinį tyrimą jam neteko nieko girdėti, su jokiais skundais ar įsakymais dėl tarnybinio tyrimo jis nebuvo supažindintas. Suprasdamas, kad vyksta kova tarp kapelionų, kpt. A. Jankūnas buvo susitikęs su vyskupu E. Bartuliu ir jam papasakojo apie S. Kasmausko tarnybą ir pasklidusius vertinimus.

Tokios tad buvo jauno dvasininko „nuodėmės“. Beje, dienraščio žurnalistė nesivargino ieškodama buvusių S. Kasmausko vadų, kad išgirstų jų komentarus, matyt, jai užteko girdėti vieną pusę – nepatenkintųjų...

Vis dėlto 2005 m. Ordinariato vadovybė nusprendė kapelioną S. Kasmauską perkelti iš Puskarininkių mokyklos į kitą vietą – į Panevėžį. Pradėjęs tarnybą Karaliaus Mindaugo MPB kunigas sėkmingai įsiliejo į kolektyvą. Telefonu kalbėjomės su BALTDEFCOL tarnaujančiu plk. ltn. Albertu Kondrotu, tuomet buvusiu bataliono vadu. Jis puikiai prisimena kapelioną. „Tarnaudamas kartu su S. Kasmausku neturėjau jokių nusiskundimų, negavau jų ir iš karių, – sakė A. Kondrotas. – Kapelionas buvo labai stropus, sąžiningas, padorus ir doras. Žinoma, kai kuriems seržantams ar eiliniams jis galėjo nepatikti, nes nevengė pamoralizuoti, ragino dalyvauti apeigose.“ Vadas įvardijo dar vieną problemą, kodėl kapelionui S. Kasmausku galėjo būti nelengva dirbti su kariais. Prieš tai batalione ilgus metus tarnavo vyresnio amžiaus kapelionas Petras Kavaliauskas, kuris, vado vertinimu, buvo tikrai netinkamas kunigo pavyzdys. Nemažai žmonių jau buvo nusivylę to kapeliono šiuurkščiu elgesiu, nepadoriomis kalbomis, žemu mentalitetu, todėl naujai pradėjusiam dirbti kapelionui reikėjo įveikti ir įsigalėjusį negatyvų požiūrį į šias pareigas, ir pripratinti karius prie savo stiliaus. Karininkas kalbėjo, kad šį kapelioną galėtų

palyginti su stropiu, sąžiningu štabo karininku, kuris tikrai gerai atlieka jam pavestas užduotis ir savo darbą. Jis buvo geras pagalbininkas vadui tvarkant įvairius organizacinius, karių sielovados reikalus, nuoširdžiai kalbėjo apie dvasinius dalykus, neblefavo.

Bataliono kariai iki šiol prisimena aktyvų dvasininką, mini jį geru žodžiu. Tačiau kai kurie jų paminėta 2007 m. rudenį, kai S. Kasmauskas kartu su bataliono kariais pradėjo pasiruošimą misijai Afganistane. Pasirengimo laikotarpiui dar neįpusėjęs pas bataliono vadą atvyko vyr. kapelionas J. Gražulis ir kapelionas E. Baniulis ir pasakė, kad į misiją važiuos ne S. Kasmauskas, o E. Baniulis. Vadas paklausęs, kokia tokio pakeitimo priežastis. Vyr. kapelionas pasakė, kad oficiali versija, jog S. Kasmauskas jau yra buvęs misijoje, o E. Baniulis – ne. Vyr. kapeliono nuomone, visi kapelionai turėtų įgyti misijų patirties. A. Kondrotas sakė, kad kapelionai buvo pakeisti, tačiau tai nebuvo susiję nei su karių, nei su vado vertinimu. Tarnavusieji Afganistane tikino nieko negirdėję apie karių atsisakymą kartu su kapelionu vykti į misiją. „Man žinia apie tai – didžiulė staigmena, – pasakojo tuometinis bataliono štabo viršininkas mjr. Algimantas Misiūnas. – Sprendimą nesiųsti kapeliono į misiją priėmė plk. Juozas Gražulis, ir priežastys buvo visai kitos“. Panašu, kad tai galėjo būti sugalvota intriga, kaip pakeisti S. Kasmauską kitu kapelionu. Juk ne paslaptis, kad misijoje tarnaujančio kario atlygis žymiai didesnis nei Lietuvoje. Mjr. A. Misiūnas patvirtino tarnybos metu jokių skundų dėl kapeliono negirdėjęs.

Prieš metus S. Kasmauskui buvo suteiktas majoro laipsnis.

Tyrimo medžiaga neišliko

KAM VRD parašius raštą LK Ordinariatui dėl informacijos apie vykdytą tarnybinį patikrinimą kapeliono S. Kasmausko atžvilgiu, netrukus buvo gautas atsakymas. Cituojame: „2005 m. buvo atliktas tyrimas dėl kpt. Sauliaus Kasmausko tinkamumo eiti kapeliono pareigas, nes buvo gauta nusiskundimų iš misijoje esančių BALTSQN 11 karių bei tuo metu kpt. S. Kasmauską pavadavusio LK Ordinariato kapeliono kpt. Edvardo Baniulio. Konkrečių kaltinimų neatsimenu, bet, atrodo, kad pagrindinis kaltinimas buvo dėl nepakankamo bendravimo su kariais“. Taigi labai jau abstraktus kaltinimas, juk galima sakyti, kad žmogus mažai bendrauja, jei negeria alaus, nerūko, nežiūri televizoriaus kartu, galų gale tiesiog ne tais

pačiais dalykais domisi. Tačiau svarbiausia toliau: „Tyrimo medžiagos LK Ordinariato archyve nėra išlikę, nes ji nebuvo perduota.“ Va čia tai jau keistoka. Tarnybinio tyrimo procesas yra labai aiškiai reglamentuotas. Turi būti arba konkretus skundas su vado viza pradėti tarnybinį tyrimą dėl skunde pateiktų faktų, arba vado įsakymas atlikti tyrimą dėl konkrečių įvykių. Bet tokių dokumentų šiuo atveju nėra. Taip pat nėra ir antrosios tarnybinio tyrimo dalies – kas buvo ištirta ir kokios išvados buvo pateiktos. Rašte tik paminėta, kad Puskarininkų mokykloje J. Gražulis ir E. Baniulis buvo išdaliję kažkokias anketas kariams, kurie jų nepildė ir dar užprotestavo. Ar nebus taip, kad kalbos apie tarnybinį tyrimą dėl S.Kasmausko – tik kažkieno intrigos ir asmeninių siekių dalis? Jei atidžiau pasižiūrėtume, tai gal ir pavardės galėtų paaiškėti...

Šmeižtas turi būti atitaisytas

„Kaip žemėje, taip ir danguje“, – belieka liūdnai atsidusti ne vienam iš jaunesniųjų kapelionų, neabejingų Ordinariatą užpuolusioms bėdoms. Giliai išgyvena ir kariuomenės ordinaras vykupas E. Bartulis: „Manau, kad kai kurie mano bendradarbiai nutolo nuo tikrosios Evangelijos dvasios. O juk turime gyventi ramybėje ir susitaikinime. Kartais kai kurie mūsų broliai nori, kad viskas vyktų pagal jų norus ir ketinimus, užmiršta, jog ir pats Kristus atėjo į žemę vykdyti ne savo valios ir sakė: „Mano maistas – vykdyti valią to, kuris mane siuntė ir baigti jo darbą“ (Jn 4, 34). Kai svarbiausiu dalyku tampa troškimas kopti karjeros laiptais, tuomet užmirštame tarnavimo dvasią, kuri yra pati svarbiausia kunigo gyvenime“.

Į klausimą, ar pavyks kapelionams susitelkti bendram darbui kariuomenės labui, kai iškilo negražios kai kurių mintys bei atsiliepimai apie tarnystės brolius, ordinaras, kuriam per šventimus kiekvienas kunigas pažada pagarbą ir klusnumą, atsakė: „Jei šioje meilės, pagarbos ir klusnumo dvasioje gyvensime, viskas gali pasisiekti, tačiau nepamirškime, jog mūsų tarpe buvo panaudotas šmeižtas. Visi gerai žinome, jog šmeižtas turi būti atšauktas ir atitaisytas. Tad pirmiausiai visus kviečiu atsigręžti į vienas kitą tiesos ir meilės dvasioje, priimti vienas kitą su meile ir gailėstingumu. Kiekvienas atlikime gerai savo pareigas ten, kur esame paskirti, ir su meile vykdykime tai, ką privalome vykdyti.“ Lietuvos kariuomenės ordinaras tikisi, kad malda ir Dievas padės paklydėliams rasti kelią.

Vis dėlto jei prisimintume krikščionišką „Tėve mūsų“ maldą, ten yra žodžiai: „...ir tebūnie Tavo valia, kaip danguje, taip ir žemėje.“ Bet ar Dievo valia beatodairiškai siekti valdžios, ar Dievo valia regzti intrigas ir šmeižti savo artimą, ar Dievo valia žiniasklaidą pajungti savanaudiškiems tikslams? Ne, tai tik žmogiška valia ir norai, bet jų nelaimina Tėvas danguje... Kad tai supras-tum, nereikia didelių teologinių mokslų, tikėkimės, kad šią paprastą tiesą supras ir kai kurie kapelionai.

Ministrė tikisi tvarkos

Lietuvos kariuomenės Ordinariatas turi naują vyriausiąją kapelioną, jo laukia tikrai nelengva tarnyba, jei norės sukurti sveiką, kūrybingą ir dvasingą atmosferą tarp kapelionų. Krašto apsaugos ministrė Rasa Juknevičienė susitiko ir su vyskupu E. Bartuliu, ir su mjr. S. Kasmausku ir aptarė šiuo metu Ordinariate susidariusią situaciją. „Kariui“ ministrė trumpai pakomentavo: „Su šio naujo vyriausiojo kapeliono paskyrimu sieju daug vilčių, nes jis turi gana aiškią savo darbo viziją, nors yra dar pakankamai jaunas. Man atrodo, kad jis turi vadybininko savybių, kurių dabar tikrai reikės norint geriau reglamentuoti visų kapelionų veiklą kariuomenėje, taip pat suderinti kunigų sielovados tarnybą su kariniu statutu, kad būtų geriau derinami kariuomenės poreikiai su Ordinariato tikslais. Matau, kad šiuo metu Ordinariate reikia sutvarkyti dokumentus, suderinti teisinius dalykus, todėl kviečiu visus kapelionus bendromis jėgomis, pasitelkus savo patirtį ir gebėjimus, geranoriškai padėti naujam vadovui sukurti visiems priimtina tvarką Ordinariate.“ Be to, ministrė sakė, kad iš kapelionų ji tikisi nuoširdžios paramos kariams sielovados srityje, nes kariuomenė – pirmiausia žmonės, be kurių neveikia ginklai. Kariai – ne robotai, jiems, kaip ir visiems mirtingiesiems, rūpi būtis ir gyvenimo prasmės klausimai, jiems kartais būna liūdna, skaudu, baugu, kartais – linksma ir smagu, tačiau visada gerai, kai šalia yra žmogus, padedantis išgyventi emocijas, suvaldyti savo mintis. Ministrė linki, kad kapelionai surastų būdą, kaip susitarti ir nuraminti savo aistras, pašalinti intrigas, nes reikia turėti ramybės ir šviesos savyje, kad galėtum jos suteikti kitiems. Tuomet kariai vertins kapelionų tarnybą, o šie galės tuo džiaugtis.

Danguolė Bičkauskienė
Lijana Cibulskienė